

Arrest

nr. 72 317 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 januari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 28 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 21 mei 1958 te Belorechie. In juni of juli 2000 werd u meegenomen door Russische autoriteiten samen met de Tsjetsjeense politie van de GOVD van Gudermes. U werd ondervraagd over uw oudste zoon S.(...) A.(...) (O.V. 5114795). Ze vroegen u waar uw zoon was en waarom hij niet thuis was. U werd niet fysiek mishandeld. Na ongeveer een uur werd u vrijgelaten. In september 2003 en nadien, anderhalve maand later, werd u nog eens twee maal meegenomen door de Russische autoriteiten samen met de Tsjetsjeense politie van de GOVD van Gudermes. U werd beide keren ondervraagd over uw zoon S.(...) A.(...) (O.V. 5114795) en uw zoon S.(...) M.(...) (O.V. 5487688), die op dat moment in België verbleven. Ze vroegen u waar uw zonen waren. U werd beide keren niet fysiek mishandeld en na enkele uren vrijgelaten. Op 20 november 2009 werd u meegenomen door vermoedelijk Russische federale diensten en Kadyrovtsi. U werd vervolgens 10 dagen vastgehouden. U werd ondervraagd over uw zonen en geslagen. U vermoedt dat u werd vrijgelaten na tussenkomst van uw vriend, V.(...) S.(...), die op dat moment bewaker was bij de Kadyrovtsi. U werd bewusteloos op straat achtergelaten en ontwaakte op de spoedafdeling. Uw vriend V.(...) bracht u naar het huis van uw andere vriend M.(...) T.(...) in Belorechie. U verbleef bij M.(...) tot aan uw vertrek. Op 24 december 2009 vertrok u verstoep in een vrachtwagen vanuit Mineralnye Vody naar België. Op 28, 29 of 30 december 2009 bereikte u België. Op 29 januari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de Russische federale autoriteiten en de Kadyrovtsi omwille van uw zonen S.(...) en S.(...). U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Vooreerst bleef u onaannemelijk vaag over de problemen van uw zonen, S.(...) en S.(...), die immers de kern van uw asielrelaas raken. U verklaarde dat uw zonen tot hun vertrek naar België bij u thuis verbleven en dat beiden eens werden gearresteerd. U kon echter niet zeggen waarom zij werden meegenomen, hoewel u vermoedde dat S.(...) werd meegenomen omwille van het vertrek van S.(...). U wist ook niet of S.(...) al dan niet banden had met de rebellen. Aanvankelijk verklaarde u dat u over de problemen van S.(...) niets wilde vertellen omdat u hem niet in de problemen wou brengen (CGVS, p. 14). Toen u werd gewezen op het belang van medewerking verklaarde u dat uw zonen over hun problemen met u niet spraken. Daar u zelf verklaart uw zonen te hebben doorgestuurd naar België omwille van hun problemen (CGVS, p. 14-15), en hun problemen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ondermijnd. Daarnaast bleef u ook bijzonder vaag over uw vriend V.(...) S.(...), waarmee u na uw aankomst in België nog contact hebt gehad. Zo verklaarde u dat u na uw aanhouding en vasthouding in november 2009 vermoedelijk door zijn tussenkomst werd vrijgelaten. V.(...) werkte op dat moment als bewaker bij de Kadyrovtsi. U wist echter niet wat zijn specifieke functie was en voor welke persoon of welke dienst hij werkte. U wist daarenboven ook niet hoe hij zorgde voor uw vrijlating en u hebt hem daar achteraf ook niets over gevraagd. U was ten slotte ook niet van op de hoogte of V.(...) nu zelf problemen ondervond omwille van de hulp die hij u bood (CGVS, p. 11-13). Gezien V.(...) uw vrijlating en uw vertrek zou geregeld hebben, wat toch een groot risico inhoudt voor iemand die werkt als een bewaker bij de Kadyrovtsi, en gezien hij een zeer goede vriend van u was en u na uw aankomst in België nog contact met hem heeft gehad (CGVS, p. 7, 8, 11-13), is het zeer opmerkelijk dat u hierover niet meer gedetailleerde informatie kon verschaffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Er dient hierbij tevens te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een gebrek aan interesse met betrekking tot de omstandigheden en het verdere verloop van uw problemen. Niet alleen hebt u V.(...) niet gevraagd hoe hij heeft gezorgd voor uw vrijlating, u heeft sinds uw aankomst in België ook niet geïnformeerd of u al dan niet officieel gezocht of vervolgd wordt (p. 11, 15).

Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw vrees ondermijnd. Aangaande uw problemen met de Russische federale autoriteiten en de Kadyrovtsi verklaarde u ook dat u werd aangehouden in juni of juli 2000, in september 2003 en daarop een derde keer, anderhalve maand later. U zei dat u bij deze aanhoudingen werd ondervraagd over uw zonen en dat u telkens na enkele uren terug vrij werd gelaten. U gaf aan dat u bij deze aanhoudingen niet fysiek werd mishandeld, dat u zelfs niet naar de rechtbank werd gebracht en dat het nooit erg was. Het is merkwaardig dat u dan zes jaar later plots nog eens werd meegenomen en ditmaal wel 10 dagen werd vastgehouden en ernstig fysiek mishandeld, terwijl uw zoon S.(...) reeds acht jaar in België verbleef en uw zoon S.(...) reeds zes jaar. Tussen uw laatste aanhouding in 2003 en uw aanhouding op 20 november 2009 heeft u overigens geen problemen gekend die u zich nog herinnert (CGVS, p. 9-14). Toen u werd gevraagd waarom dit in 2009 plots terug opgerakeld werd verklaarde u dat er misschien een verandering was gekomen in de structuren en dat het op dit moment is verergerd (CGVS, p. 15). Deze uitleg is echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Voorgaande vaststelling is des te meer prangend gezien uit de gegevens van uw Russisch binnenlands paspoort blijkt dat er u op 25 maart 2009, acht maanden voor u op 20 november 2009 werd meegenomen door de Russische federale diensten en de Kadyrovtsi, nog een internationaal paspoort werd uitgereikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten geïnterviewd worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou verlaten. Wat betreft uw internationaal paspoort dient ook te worden opgemerkt dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde nooit één te hebben gehad, noch te hebben aangevraagd (CGVS, p. 6-7). De gegevens in uw Russisch binnenlands paspoort spreken dit duidelijk tegen. Dit doet sterk vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt trouwens bevestigd door vaststellingen aangaande uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u per vrachtwagen van Rusland naar België bent gereisd. De reis was georganiseerd door uw vriend Vakhar Solt die hiervoor een akkoord had met de vrachtwagenchauffeur. Meestal bevond u zich in het slaapcompartiment van de chauffeur maar bij grensovergangen moest u zich in de laadruimte verstoppen. Opmerkelijk is dat u niet wist welke landen u bent doorgereden tot uw aankomst in Europa en kon u niet duidelijk aangeven waar u Europa bent binnengekomen, al vermoedde u dat het via Polen was. Ook met betrekking tot uw doorreis in Europa kon u enkel aangeven dat u via Nederland België bent binnengekomen. Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig, temeer gezien u van beroep sinds lange tijd vrachtwagenchauffeur was (CGVS, p. 5-6), gezien uw reis werd georganiseerd door uw goede vriend in rechtstreeks akkoord met uw chauffeur (CGVS, p. 7-8; vragenlijst DVZ, vraag 33), gezien u luidens uw verklaringen meestal gewoon in het slaapcompartiment van de vrachtwagenchauffeur zat, en gezien u vanuit uw familiale context reden had om enigszins vertrouwd te zijn met de geografie van Europa: uit uw verklaringen blijkt immers dat u, behalve uw twee zonen in België, ook nog een broer in Barcelona, Spanje, heeft, als ook een zus in Nice, Frankrijk (CGVS, p. 4; vragenlijst DVZ, vraag 29). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis. U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoort in de laadruimte van een vrachtwagen (CGVS, p. 8), zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Dit versterkt het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Verder moet worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U kwam aan in België op 28, 29 of 30 december 2009 (CGVS, p. 8). U vroeg asiel op 29 januari 2010 (DVZ, verklaring, vraag 10). U wachtte dus een maand om asiel aan te vragen in België. Toen u werd gevraagd waarom u een maand heeft gewacht vooraleer u uw asielaanvraag indiende, antwoordde u

dat u gewoon thuis lag en rust nodig had. U zei dat u het zelfs niet merkte dat u zo lang heeft gewacht (CGVS, p. 8). Dit argument is geen verschoning voor uw laattijdige asielaanvraag. Bovendien verklaart u dat uw zoon, S.(...), waarbij u verbleef in deze periode, u smeekte om zo snel mogelijk uw asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 8). Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt. Het feit dat u een maand wachtte om bescherming te zoeken, zelfs ondanks de aansporing van uw zoon, ondermijnt de ernst van de vrees die u beweert te kennen. Daarenboven gaf u op het Commissariaat-generaal een andere datum op wat betreft uw asielaanvraag. Toen u werd gevraagd wanneer u asiel aanvraag antwoordde u eerst dat u dat één of twee dagen na uw aankomst in België deed en dat het nog in het jaar 2009 was. U zei dat u niet lang had gewacht. Wanneer u hierna werd gewezen op het feit dat u op 29 januari 2010 asiel aanvraag, een maand later dan uw aankomst in België, bevestigde u dit. U verklaarde dat u zich had vergist (CGVS, p. 8). Deze verklaring is niet aannemelijk, gezien de tegenstrijdige data maar liefst een maand verschil en bovendien een verschil in jaartal inhouden. Het feit dat u aanvankelijk een andere datum opgaf doet het vermoeden ontstaan dat u het Commissariaat-generaal trachtte te misleiden met betrekking tot het tijdstip van uw asielaanvraag. Dit gegeven ondermijnt verder de ernst van de vrees die u beweert te kennen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw zonen S.(...) A.(...) (O.V. 5114795) en S.(...) M.(...) (O.V. 5487688) op 21 april 2005 het vluchtelingenstatuut in België hebben verkregen. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend zes jaar nadat inzake de asielaanvragen van uw zonen een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw rijbewijs, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. Het medisch attest dat u voorlegt bevestigt dat u in de spoedafdeling werd opgenomen met verscheidene verwondingen, maar bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. De verklaring in het attest dat u inderdaad op 20 november 2009 door gewapende en gemaskerde mannen werd weggebracht naar een onbekende plaats en daar geslagen werd, is gebaseerd op de verklaringen van uw vriend V.(...) S.(...) (CGVS, p. 7) en kan dus niet als een objectieve waarneming beschouwd worden. Het is bovendien merkwaardig dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde de naam niet te kennen van de arts die u had behandeld, hoewel diens naam op het medisch attest zelf vermeld staat. Aangaande de hoofdpijn en het concentratieprobleem waar u melding van maakte (CGVS, p. 16), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat u concentratieproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt verder dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoeker niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker, die ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en die, zo stelt hij, niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt hij op, is de conclusie onjuist. Hij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijst hij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijst hij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoeker merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoeker herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die hij citeert en die volgens hem de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijft het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Voorts wenst verzoeker met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat *“verzoeker wordt een ongeloofwaardige reisroute tegengeworpen zoals dit zo vaak gebeurt bij beslissingen van het CGVS. Meer belangrijk is de*

motivatie over de vrees. Verzoeker is het niet eens met deze motivatie: - de kennis over de gebeurtenissen de zonen S. en S. wordt verweten vaag te zijn en onvoldoende. Verzoeker legde uit dat zijn zonen hem vroegen naar België te komen omwille van hun problemen. De zonen verblijven legaal in ons land en dat is niet zomaar. –Ook de onwetendheid hoe V.S. de vrijlating en vertrek kon regelen wordt verzoeker tegengeworpen. Evenwel gaat het om een Kadirovski en het is beter dus niet te veel vragen te stellen... - Verzoeker stelde dat in 2009 de verandering in de structuren de problemen terug veroorzaakten. Uiteraard kan verzoeker hiervan geen bewijzen voorleggen. – In de Russische federatie is veel mogelijk. Zo ook de uitgifte van Internationale Paspoorten tegen geld”. Verzoeker werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst hij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat hij tijdens zijn verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat *“rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*. Aldus is, zo vervolgt hij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in zijn land van herkomst wenst verzoeker nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoeker, lezen dat *“het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 percent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)”*. Verzoeker haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *“de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden ‘Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)”*. Volgens verzoeker baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Hij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie “Red onze Generatie” werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoeker merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten ‘Subject related briefing’ heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent hij, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoeker, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt hij, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, *“sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”*, zou naar zijn mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoeker merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechterlijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de *“drastisch veranderde situatie”* mensen blijven vluchten naar onze contreien. Hij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen

op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoeker merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *“niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert hij dat *“als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is”*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoeker voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst hij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert hij dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoeker, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoeker van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de ‘Tsjetsjenisering’ dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt hij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt verzoeker op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoeker oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoeker. Daarom, zo stelt hij, hoor het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt hij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hem is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt hij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoeker, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoeker laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens hem is het zo dat zijn rechten in zijn land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt hij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Hij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van ‘Memorial Rusland’, recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst eveneens naar *“de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij”*. Verzoeker is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hem bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *“artikel 48”* niet goed behandeld. Verzoeker stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire

bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert hij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van “straffeloosheid” heerst. Derhalve vraagt hij ondergeschikt om hem subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoeker merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt hij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoeker, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoeker een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt hij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoeker voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt hij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoeker niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Hij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker, die opmerkt dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Hij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot “een onderzoek van alle feiten” relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats

op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over de problemen van zijn zonen, S. en S., die de kern van zijn asielrelaas raken. Dienaangaande wordt opgemerkt dat, aangezien verzoeker zelf verklaart zijn zonen te hebben doorgestuurd naar België omwille van hun problemen en hun problemen de kern van zijn asielrelaas raken, van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht hierover gedetailleerde informatie te kunnen verschaffen. Nu dit niet het geval is, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnd, zo besluit de bestreden beslissing. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker zeer vaag blijft over zijn vriend V.S., waarmee hij volgens zijn verklaringen na zijn aankomst in België nog contact zou hebben gehad. Het gegeven dat verzoeker hieromtrent geen gedetailleerde informatie kan verschaffen, tast, zo luidt het, de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt voorts op dat geloofwaardigheid van verzoekers relaas alsook de ernst van zijn vrees verder worden ondermijnd door de vaststelling dat er in verzoekers hoofde sprake is van een gebrek aan interesse met betrekking tot de omstandigheden en het verdere verloop van zijn problemen. Voorts wordt erop gewezen dat het merkwaardig is dat verzoeker, die verklaarde tussen 2000 en 2003 drie maal gedurende enkele uren vastgehouden te zijn geweest, zes jaar later, meer bepaald op 20 november 2009, plots nogmaals wordt meegenomen, gedurende tien dagen lang wordt vastgehouden en ernstig fysiek wordt mishandeld, en dit terwijl zijn zoon S. reeds acht jaar in België verbleef en zijn zoon Sh. reeds zes jaar. In dit verband wordt tevens vastgesteld dat verzoekers uitleg voor het feit dat hij in 2009 plots terug opgerakeld werd, met name dat er misschien een verandering was gekomen in de structuren en dat het op dit moment is verergerd, slechts een veronderstelling betreft die hij niet hard kan maken, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling komt te staan. Voorgaande vaststelling is, zo luidt het, des te meer prangend gezien uit de gegevens van verzoekers Russisch binnenlands paspoort blijkt dat hem op 25 maart 2009, acht maanden voor hij op 20 november 2009 werd meegenomen door de Russische federale diensten en de Kadyrovtsi, nog een internationaal paspoort werd uitgereikt. De commissaris-generaal merkt dienaangaande verder op dat in het geval verzoeker door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten geviseerd zou worden, er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat deze hem niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee hij het land zou verlaten. Wat verzoekers internationaal paspoort betreft wordt voorts opgemerkt dat verzoekers verklaring er nooit een te hebben gehad, noch te hebben aangevraagd, duidelijk wordt tegengesproken door de gegevens in zijn Russisch binnenlands paspoort, wat volgens het Commissariaat-generaal doet vermoeden dat verzoeker zijn Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt, zo luidt de beslissing vervolgens, trouwens bevestigd door vaststellingen aangaande verzoekers verklaringen over zijn reisweg van Tsjetsjenië naar België waarbij hij zich zou hebben verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen en zonder ontdekt te worden, de EU te zijn binnengekomen. Tevens wordt erop gewezen dat het feit dat verzoeker, ondanks de aansporing van zijn zoon dit zo snel mogelijk te doen, na zijn aankomst in België nog een maand heeft gewacht alvorens asiel aan te vragen, wat de ernst van zijn beweerd vrees ondermijnt. Verder wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker, door tijdens zijn gehoor aanvankelijk een andere dan de werkelijke datum op te geven voor de dag waarop hij asiel zou hebben aangevraagd, het Commissariaat-generaal vermoedelijk heeft trachten te misleiden met betrekking tot het tijdstip van zijn asielaanvraag. Dit gegeven ondermijnt verder de ernst die verzoeker beweert te kennen. Verder wordt geoordeeld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekers zonen S.A. en S.M. op 21 april 2005 het vluchtelingenstatuut in België hebben verkregen. Er wordt evenwel aan toegevoegd dat gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde asielproblemen eenzelfde beoordeling van zijn asielaanvraag niet kan worden verantwoord. Verder wordt gesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag voorgelegde documenten niet van aard zijn dat ze voormelde conclusies kunnen wijzigen. Tot slot wordt aangaande de hoofdpijn en het concentratieprobleem waarvan verzoeker melding maakte, opgemerkt dat hij deze met geen enkel bewijs of medisch attest staft.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het op algemene wijze schetsen van de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, het kort herhalen van enkele van zijn asielverklaringen en het uiten van vage en algemene kritiek op het Commissariaat-generaal als zou die onder meer de bestreden beslissing niet afdoende hebben gemotiveerd. Verzoeker brengt echter, afgezien van enkele zeer vage en weinig ter zake doende beweringen, geheel niets in tegen voormelde, in punt 3.4. beknopt weergegeven, verscheidene concrete motieven waarop de bestreden beslissing

steunt. Hij onderneemt geen enkele poging om ze in concreto te weerleggen en gaat also volledig voorbij aan die pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De motieven uit de bestreden beslissing blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.12. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.7. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem *“de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.”* Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.8. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die hij omschrijft als *“Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”* en de *“Subject related briefing ‘Russische federatie/Tsjetsjenië ‘Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’*, oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoeker weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2010, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 16, Landeninformatie, *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’* 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.10. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoeker is van mening dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert hij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoeker merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt hij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke hij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert hij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoeker is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Hij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoeker, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens verzoeker, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Hij stelt hieromtrent dat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoeker, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoeker, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat hij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt hij, laakt hij het feit dat hij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt, aldus verzoeker, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoeker verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en*

recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.

3.12. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.13. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.14. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoeker gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.15. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.16. Wat tot slot verzoekers betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.7 en 3.8. werd vastgesteld inzake verzoekers vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN